



LOTTE GARBERS

# LAUST

**VIND!**

Har du fået lyst til at læse "Laust"? Så klik ind på [ALTFordamerne.dk](http://ALTFordamerne.dk) og deltag i konkurrencen om 10 eksemplarer af Lotte Garbers' nye roman.

Der har været masser af kvinder i Lausts liv. Før han mødte Elisabet, som han allerede tænkte på at forlade dengang, i starten af deres forhold. Men han er der stadig, han er treogtres og helt uinteressert i Elisabet, i sit store hus, sit store job og sin store løn. Han tænker på den kvindelige violinist fra Napoli. Læs første kapitel af Lotte Garbers nye roman.

AF LOTTE GARBERS. ILLUSTRATION: SIMON VÆTH.

## 1. kapitel

Måske havde det hele udviklet sig helt anderledes, hvis ikke det havde været for den lugekurv, Laust købte til Elisabet i en engelsk rosenhave meget tidligt i deres ægteskab. Laust troede det nu ikke. Eller rettere – han ville ikke tro det om sig selv. Til at begynde med havde Elisabet haft sådan et sødt ansigt. Troskyldigt og sågar tillidsfuldt.

Elisabet var blevet gravid allerede efter første gang. I begyndelsen havde han tænkt, at det nok var meget godt, at det ikke var blevet til mere end seks ugers graviditet, før hun tabte barnet, for så kunne han jo altid forlade hende igen. Men nu var han blevet treogtres, og han var her endnu. Han parkerede sin store bil foran sit store hus, og han havde nydt bilturen fra lufthavnen, ligesom han plejede. Han havde nydt den stille summen af motoren, der kælent tog imod ham efter flere dages stilstand, han havde nydt sine små, bløde bevægelser på læderrattet, der straks efterkom hans mindste ønske, og ikke mindst det lille drejehjul ved armstøtten, der som sædvanlig drejede velvilligt rundt blot ved et enkelt skub og finjusterede airconditionen. Han knipsede noget fnug af sædet, som

kun han kunne se, og da han steg ud, kontrollerede han, om lakken stadig skinnede, som den skulle. Det gjorde den. Alt var, som det plejede.

Det, der ikke var, som det plejede, var Tosca. Operaen. Og en skrammet lillebitte Punto, han havde kørt rundt i i Napoli de sidste par døgn. Laust havde været til opera i det gamle italienske operahus, hvor guldmaling og rødt plys stadig blev anset for god operastil, og han havde været ligeglad med kvaliteten af opførelsen. Han havde ikke taget en eneste note i sin lille sorte skindnotesbog, som ellers var fyldt med optegnelser fra alverdens operahuse. Tosca havde endda sit eget afsnit i den lille bog.

Det havde flimret for hans øjne i operaen. Det sorte og det hvide i orkestergraven var blevet brudt. En lille fod i en meget udringet sort sko vippede utålmodigt i alt andet end takt til musikken. Foden fortsatte opad og blev til et ben, et let gyldent ben. Der skinnede. Var det sved? Var det creme? Om det var det ene eller det andet, så blinkede benet til ham.

En sort kjole var foldet praktisk op over knæene, og benene var let spredte. Ikke spor kvindeligt, tænkte han, og dog, for hans øjne kunne ikke slippe synet. Et sted

i hans indre, som han ikke følte trang til at dele med nogen, var vakt. En violin hvilede i hendes skød, eller hvilede netop ikke, men blev drejet og flyttet rundt på og skiftede plads mellem hendes hænder i et rastløst mønster. Han lod kikkerten fortsætte op over livet.

Kjolen foldede over barmen, der næsten ikke lod sig ane, jo, nu kunne han se noget bevæge sig, da hun trak sin ene spaghetti-trop på plads. Skuldrene skinnede også, det løse, glatte, sorte hår, selv den spidse næse glinsede let. Øjnene? Han kunne ikke se dem, men dér var kæben, der spændtes, mens tænderne bed sammen i utålmodighed. Et lille lykssaligt smil, som han ikke var forberedt på, bredte sig på hans læber. Laust løftede sin rullekuffert ud af bilen og trykkede på knappen, der fik garageporten til at glide i igen. Elisabet stod allerede i døren. Døren var også stor, den passede til huset. Med blyndfattede ruder langs den ene side af karmen og en ordentlig dørhammer, formet som en løve. En stor marmorkrukke stod på sin store fod ved døren. Lige nu svømmede den over med påskeliljer, der alle var sprunget ud på samme tid. Elisabets specialitet: have-timing.

Hun stod med stålpaletten i den ene hånd >>





## **”Hun forsvandt ind i en opgang, som hun havde nøgle til”**

hun skød. Et kort, nærmest fornærmet blik ramte ham. En lille fure mellem øjnene og to store, brune glugger var det eneste, han fik med sig. Hun styrede direkte over i indkøbsarkaden på den anden side af gaden, hen til bageren, smed en euro og fik sin sfogliatelle, den lille, sprøde, flagede napolitanske

kage, som Laust troede, var gået af mode. Hun spiste den gående eller rettere marcherende.

Han skulle næsten lunte for at følge med hende, selvom hun var langt mindre end han.

Laust fulgte efter en kvinde. Han havde sagt til Elisabet, at hans forretningsrejse krævede et par døgn længere, end han havde regnet med. Han havde sagt til firmaet, at han alligevel ikke ville se nærmere på eventuelt køb af en eller anden lille, dansk, innovativ virksomhed. Han havde simpelthen pjækket for at få et længere frikvarter og var taget til sit elskede Syditalien.

Hvorfor vidste han måske godt, måske ikke. Han fornemmede, at han var ved at finde tilbage til en form, som han havde forladt for alt for mange år siden. Tilbage til noget, som også engang var, som det plejede at være.

Violinisten marcherede op ad Via Toledo, og da gaderne begyndte at blive stejle, drejede hun ned ad en sidegade. Hun forsvandt ind i en opgang, som hun havde nøgle til. Laust lod fingeren glide ned over alle navnene ved dørtelefonen. Ikke et af dem kunne være hendes.

### **Elisabet så stadig troskyldig ud.**

Lugekurven, han havde købt til hende i en engelsk rosenhave, havde haft små rum, så man lettere kunne sortere sine haveredskaber. Elisabet satte altid redskaberne i med skaffet nedad, så hun hurtigt kunne fange lige det værktøj, der for eksempel kunne

gøre det af med kvikgræs mellem munkesten. Mælkebøttejernet havde ramt hende under det ene øje helt inde ved næsen, da hun snublede over kurven, fordi han havde sneget sig ind på hende for at sige bøh. Arret lignede stadig et ar som fra et lille skår eller et genstridigt myggestik. Elisabet kaldte det vansiringen, og det havde hun gjort nu i over tyve år. Lugekurven havde de smidt ud sammen.

Laust bippede hurtigt garagen åben igen, og Mercedesen var stadig lun at sætte sig ind i. Elisabet trak en lysegrå cardigan bedre op om skuldrene og fandt spejl og læbestift frem fra den ældede, men dog meget dyre, håndtaske. De kørte op til den italienske restaurant, som hun elskede, den, der lå ude ved kysten. Foråret tittede frem, og han var lige ved at sige, at det havde været femogtyve grader i Napoli.

– Det ser sejt ud, dit kød, sagde Elisabet en lille time senere.

Han orkede ikke at bedyre det modsatte, og da han kom til at beklage, at den dobbelte espresso vist bare var kaffemaskine-kaffe i en lille kop, så fortalte hun ham, at det burde han da have vidst, at de hverken skulle bestille espresso eller macchiato her. At han da bare kunne bede om at få den byttet, at han ...

Det havde ikke altid været sådan. Den kvindelige bartender kom med regningen. Hun havde været ansat her lige så længe, som Laust og Elisabet var kommet her. Hun var vist gift med indehaveren, en information, han helt sikkert havde fået for længe siden, men som han ikke så nogen grund til at lagre. Hun måtte have fulgt deres liv i årevis, fra de kom her og talte intenst sammen uden at ænse resten af restaurantens gæster, til de kom her og ikke talte så meget sammen, mens de indgående studerede de andre gæster, og til nu, hvor de snakkede om maden, kaffen, vinen. Da Laust lagde sit kreditkort i hånden på bartenderen, holdt Elisabet inde, og han overvejede et kort øjeblik, om bartenderen havde bemærket, hvornår det var, Elisabet og han

» og den anden på persiennen i vinduet langs døren, så persiennen ikke blafrede og kom i uorden.

– Kommer du allerede? Paneringen er gået i fisk.

Laust kyssede Elisabet et sted mellem hendes hår og kindben. Hun lugtede svagt af Imperialsæbe. Lidt som den vævre Fiat Punto, han havde lejet i Italien.

– Jeg fik et tidligere fly. Lad os gå ud at spise.

Elisabets øjne flakkede, hænderne røg op til håret, der var blevet noget tyndt i toppen, især efter de mange farvninger og hårde permanentvæsker, som hun havde udsat det for gennem tiden.

– Du ser dejlig ud, forsikrede han hende. Han mente det også.

Hun var køn. Slank, rank, gode stærke skuldre, et hår, der altid bølgede så fint lige over dem. God, som dagen var lang. Venlig. Omhyggelig. Ikke længere urimelig. Han var fuldstændig uinteressert i hende. Det havde han været længe. Længere, end han brød sig om at tænke på.

**Efter operaforestillingen** havde Laust mast sig bag om operahuset, og snart begyndte koret, sangere, kostumierer at myldre ud ad bagdøren. Så kom musikerne, nogle af dem slæbte på de tunge instrumentkasser, og så kom hun. Hendes trenchcoat var bundet stramt i livet, hun havde det åbenbart ikke varmt længere, han selv var i skjorteærmer og var stadig fugtig i nakken. Hun passerede ham, han var ikke forberedt på det tempo,

skiftede spor i ægteskabet. Så tænkte han på, at han egentlig ikke ville kunne bruge svaret til noget.

Elisabet sagde ikke et ord i bilen hjem fra restauranten, hun holdt troligt fast i håndgrebet i biltaget, og da han gik bag hende op ad trappen til førstesalen i deres store hus, stak det ham uvant og pludseligt i hjertet, da hun åbnede dørene en for en ind til de to kamre, der lå på hver side af gangen. Hun gik tværs gennem de nydelige rum, det ene fungerede som Elisabets kontor, selvom hun ikke havde nogen kontorsager, og det andet var et gæsteværelse, der heller aldrig blev brugt. Så trak hun gardinerne for. Det gjorde hun hver aften. Om morgenen puffede hun også til puderne på de to ens brikse, når hun gik ind for at trække gardinerne fra igen.

I det store badeværelse for enden af gangen stod de som altid foran hver deres håndvask. Han førte sin tandtråd frem og tilbage, til det begyndte at bløde.

Elisabet lagde et tykt lag creme på den tynde hud ved øjnene. Den lille klaplyd fra hans brilleetui lød som et ekko i det store soveværelse, og Elisabet kom ind i sit nat-tøj, der i mange år havde været lavet af tynd fleece og dækkede hele hendes krop. Bomuldssokkerne var det sidste, hun trak frem fra sengeskuffen, og han begreb ikke, at hun kunne holde alt det tøj ud. Han selv lå i boksershorts og havde skubbet dynen ned i fodenden.

Han kunne ikke koncentrere sig om biografien om Desmond Tutu. Han var faktisk også ligeglad med den store mand, ligesom han var ligeglad med sit store hus, sit store job, sin store løn. Men den store bil? Den ville han ikke tænke på nu.

Han havde haft et rigt kærlighedsliv før Elisabet, han var også fyrrer, før han giftede sig med hende. Han havde prøvet at gå i seng med både en kvindelig chef og en sekretær, og det gjorde ingen forskel. Det blev lige kompliceret. Så var der hende i flyet til Massachusetts, som næsten havde kastet sig over ham og villet være med i

ti-kilometer-klubben. Det ville han ikke, og fordi han havde sagt, at han stillede større krav til sit kønsliv end det, ville hun hellere end gerne med ham på hotel. Det havde været fantastisk. Men han havde aldrig fået fat i hverken hendes navn eller nummer. Han havde næsten brændt en af foran alteret, det var hende fra Virum, han ikke kunne huske navnet på.

Og så var der hende, som han havde en affære med, da han kom sammen med hende, han troede, han ville gifte sig med, og hun havde været så sød. Så opmærksom, så skrøbelig. Så høj, så knoklet, med de mindste bryster, der var helt runde og feminine at holde om. Deres fælles fjende, en stor og vigtig chef, havde tvunget dem i armene på hinanden til en salsaaften med firmaet. Hun forsødede hans liv med kys bag døre og hemmelige vink, når ingen så det, og han kom hjem til sin forlovede med lidt smil i hjertet, som langsomt blev suget ud af ham, når hans forlovede havde taget endnu et ekstra kilo på, fundet på et ekstra møbel, de måtte eje og helst før brylluppet, og som altid ville tale om sig selv og den bog, hun nu havde købt om selvhjælp til hendes i den grad manglende personlige udvikling.

Hans lille affære havde været et lyspunkt i en trist tid, men hun var desværre den ærlige type. Hun ville have, de skulle sige det til deres respektive. Hvorfor Laust gik med på den, havde han aldrig rigtig forstået, men fra at have to kvinder gik han til nul på nøjagtig fireogtyve timer. Godt det samme, tænkte han og kom til at tænke på, at det på den ene side var godt, for han havde sikkert skuffet sin eksforlovede fælt kort efter deres bryllup, men på den anden side var det en dårlig oplevelse, for det betød, at han stod der – et halvt år senere i New York – helt oppe i Empire State Building og lod være med at kysse den dejlige italienske amerikaner, som han stadig kunne drømme om, men som også bare gerne ville giftes og have børn – og en carport.

Det var der principielt ikke noget i vejen for,

men han havde dengang en udviklet sans for at bremse sig selv, når kvinder ikke kunne skelne mellem ægteskab og børn og så hus og ting i det hele taget. Uanset hvad han end mente om den eviggyldige drøm om familie, brød han sig ikke om at ligestille kærlighed med materielle goder.

Den sidste kvinde, inden Elisabet, drømte han aldrig om. Det var, som om hun var forduftet fra minderne, og det var ellers dem, der var de vigtigste efter en erobring. Han havde indledt deres forhold med blot at ville varme hende, hun var hans nabo, og han huskede hende kun som mørk og umulig, eller måske ikke umulig, måske i virkeligheden den rette, men da hun blev ved med at være der, blev ved med at kræve noget af ham, mere af ham, blev han nødt til at forlade hende.

Så kom Elisabet, og i de tyve minutter, hun var fertil i sit liv, slog han til. ●



***”Fra at have to kvinder gik han til nul på nøjagtig fireogtyve timer”***